

Datum: 3. 6. 2005
Številka: 020-42/2004/6

Pooblaščenec za dostop do informacij javnega značaja po pooblaščenki Nataši Pirc Musar (v nadaljevanju Pooblaščenec), na podlagi 3. odst. 27. čl. Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (Ur.l. RS, št. 24/2003, v nadaljevanju ZDIJZ), o pritožbi Mateja Kovačiča, [REDACTED] (v nadaljevanju prosilec), zoper odločbo Vrhovnega sodišča RS po uradni osebi za posredovanje informacij javnega značaja za slovenska sodišča opr. št. Su 36-03/2004 z dne 20.8.2004 (v nadaljevanju organ), na podlagi 4. odst. 27. čl. ZDIJZ in 3. odst. 248. čl. Zakona o splošnem upravnem postopku (Ur. l. RS, št. 80/99 ter spremembe in dopolnitve, v nadaljevanju ZUP), izdaja naslednjo

ODLOČBO:

Pritožba se kot neutemeljena zavrne.

Obrazložitev:

Z izpodbijano odločbo je organ zavrnil zahtevo prosilca za dostop do naslednjih informacij, postavljenih v obliki vprašanj:

1. Kakšen je letni statistični pregled števila s strani SOVE prejetih predlogov za izdajo pisne odredbe za uporabo kontrole pisem in drugih pošilk ter nadzorovanje in snemanje telekomunikacij (24. čl. Zakona o slovenski obveščevalno- varnostni agenciji, Ur. l. RS, št. 23/99; v nadaljevanju: ZSOVA) za obdobje od leta 1999 do junija 2004?
2. Kakšen je letni statistični pregled števila odobrenih predlogov za izdajo pisne odredbe za uporabo kontrole pisem in drugih pošilk ter nadzorovanje in snemanje telekomunikacij (24. čl.: ZSOVA) za obdobje od leta 1999 do junija 2004?
3. Kakšen je letni statistični pregled števila s strani SOVE prejetih predlogov za izdajo pisne odredbe po 24. čl. ZSOVA za obdobje od leta 1999 do junija 2004, po posameznih razlogih iz 1. odst. 24. čl. ZSOVA ?
4. Kakšen je letni statistični pregled števila odobrenih predlogov za izdajo pisne odredbe po 24. čl. ZSOVA za obdobje od leta 1999 do junija 2004, po posameznih razlogih iz 1. odst. 24. čl. ZSOVA?
5. Kakšen je letni statistični pregled števila podatkov, pridobljenih na podlagi 24. čl. ZSOVA, ki niso bili uporabni oziroma se niso nanašali na razloge, zaradi katerih je bila odrejena posebna oblika pridobivanja podatkov in so bili zato po vpogledu predsednika Okrožnega sodišča uničeni (novi, četrti odst. 24. čl. ZSOVA)?

V obrazložitvi izpodbijane odločbe je organ ugotovil, da se zahteva nanaša na izjeme, opredeljene v 1. odst. 6. čl. ZDIJZ. Ta določa, da organ prosilcu zavrne odstop do zahtevane informacije, če se zahteva nanaša na podatek, ki je na podlagi zakona, ki ureja tajne podatke, opredeljen kot tajen zaradi javnega varnosti, obrambe države, zaupnosti mednarodnih odnosov ali zaupnosti obveščevalne in varnostne dejavnosti državnih organov. V konkretnem primeru se zahteva nanaša na podatke, ki so na podlagi Zakona o tajnih podatkih (Ur. l. RS, št. 87/01 in 101/03; v nadaljevanju ZTP) določeni kot tajni zaradi zaupnosti obveščevalne in varnostne dejavnosti državnih organov. O teh podatkih se poroča samo vladi in Komisiji Državnega zbora za nadzor obveščevalnih in varnostnih služb. Tudi razkrivanje podatkov zgolj o obsegu uporabe posameznih tajnih oblik pridobivanja podatkov bi škodilo uspešnosti in učinkovitosti delovanja obveščevalnih in varnostnih služb ter s tem zagotavljanju varnosti države. Z razkritjem podatkov o številu tovrstnih primerov bi, na primer, razkrili količinski obseg nadzora po posamezni vrsti ukrepa v določenem časovnem obdobju, oziroma trende v varnostno obveščevalni dejavnosti glede uporabe posameznih ukrepov. Razkritje tovrstnih podatkov bi ogrozilo nacionalno varnost, zato po mnenju VS RS med izjeme po 1. odst. 6. čl. ZDIJZ spada tudi sama informacija o obstoju oziroma neobstoju določenega podatka, kakor seveda tudi informacija o številu tovrstnih podatkov.

Prosilec je v pritožbi, ki jo je vložil skupaj s pritožbo zoper odločbo Slovenske obveščevalno-varnostne št. 071/3-2004 z dne 23.08.2004 o delni zavrnitvi zahteve za dostop do informacije javnega značaja, pojasnil, da se zavrnitev njegovih zahtev nanaša na spekter vprašanj, povezanih z dostopom do preteklih statističnih podatkov o ukrepih tajnega pridobivanja podatkov s strani organa, na podlagi 19. do 25. člena ZSOVA: spremljanje mednarodnih sistemov zvez; tajni nakup dokumentov in predmetov; tajno opazovanje in sledenje na odprtih ali javnih prostorih z uporabo tehničnih sredstev za dokumentiranje; kontrola pisem in drugih pošilk ter nadzorovanje in snemanje telekomunikacij v Republiki Sloveniji. Glede na to, da gre za podobno problematiko in da sta tako organ kot Vrhovno sodišče Republike Slovenije (v nadaljevanju: Vrhovno sodišče) pri zavrnitvi prosilčeve zahteve uporabila skoraj identične argumente, prosilec obe pritožbi združuje v eno. Argument, s katerim organ zavrača prosilčevo zahtevo, je, da gre za podatke, varovane z ZTP, in da bi njihovo razkritje »škodilo uspešnosti in učinkovitosti delovanja agencije in s tem zagotavljanja nacionalne varnosti države«. Organ nadalje utemeljuje, da bi celo posredovanje preteklih statističnih podatkov »razkrilo obseg nadzora po posamezni vrsti nadzorovanega ukrepa, s čimer bi posamezniki ali skupine, ki se ukvarjajo z nedovoljeno dejavnostjo, ki ogroža nacionalno varnost, pridobili informacijo in s tem možnost, da se izognejo uporabi npr. načina komunikacije, ki je statistično bolj nadzorovana, oziroma po drugi strani uporabijo tisti način, pri katerem je po statističnih podatkih nadzor manjkrat uporabljen«. Po mnenju prosilca nobeden od argumentov ni utemeljen in je v nasprotju z namenom, ki ga zasleduje ZDIJZ. Prav tako se po prosilčevem mnenju organ neupravičeno sklicuje na ZTP.

1. Drži, da organ (SOVA – op. Pooblaščenca) ni vključen v Katalog organov zavezancev po ZDIJZ, ki ga je pripravila Vlada RS. Če odmislimo, da je samo to dejstvo sporno, je omenjeni katalog zgolj informativne narave in zato pravno organa ne izključuje iz kroga zavezancev po ZDIJZ. To je navsezadnje organ priznal s tem, ko je prosilčevi zahtevi delno (zgolj v dveh točkah) ugodil.
2. Sklicevanje na ZTP po prosilčevem mnenju ne vzdrži pravne presoje, gledano skozi namen ZDIJZ in v luči pravice do zasebnosti, v katero ukrepi tajnega pridobivanja podatkov nedvomno posegajo. Za to obstaja vsaj nekaj argumentov: a) nujnost restriktivnega pristopa k določanju tajnih podatkov; b) načelo sorazmernosti; c) načelo predvidljivosti posegov v informacijsko in telekomunikacijsko zasebnost; d) (civilni) zunanji nadzor nad delom obveščevalno-varnostnih služb v demokratični družbi.

3. Kriterije za tajnost določenih podatkov opredeljujeta 2. in 5. člen ZTP. Drži, da je mogoče statistične preglede uporabe ukrepov tajnega pridobivanja podatkov ob zelo široki razlagi uvrstiti med tajne podatke po 2. členu ZTP, vendar prosilec meni, da je potrebno vsakršno označevanje podatkov, ki govorijo o neposrednih posegih v temeljne in ustavno zavarovane človekove pravice, ocenjevati izrazito restriktivno. Na eni strani imamo nesporen interes javnosti, da pridobi informacije o obsegu omenjenih poslov, na drugi strani abstraktno nevarnost, ki bi jo razkritje le-teh domnevno povzročilo nacionalni varnosti države.
4. Prosilec se ne more strinjati z oceno organa, da zahtevani podatki izpolnjujejo materialne kriterije po 5. členu ZTP; da gre torej za podatek »ki je tako pomemben, da bi z njegovim razkritjem nepoklicani osebi nastale, ali bi očitno lahko nastale, škodljive posledice za varnost države...«. Omenjeni kriterij je po mnenju prosilca potrebno presoјati skozi ustavno načelo sorazmernosti. Prosilec si lahko zamisli, da razkritje omenjenih podatkov v določeni meri dejansko deloma dodatno razkrije obveščevalno-varnostno aktivnost organa; v interesu organa je seveda, da do tega ne pride. Vendar prosilec poudarja, da je v svoji zahtevi zaprosil zgolj za podatke o ukrepih, ki so določeno in javno zakonsko urejeni v 19. do 25. členu ZSOVA. V skladu z evropskimi demokratičnimi standardi je namreč obveščevalno-varnostnim službam nedopustno uporabljati metode, ki posegajo v človekovo zasebnost, v kolikor le-te ne izpolnjujejo določenih kriterijev, ki jih je med drugim opredelilo tudi Evropsko sodišče za človekove pravice (v nadaljevanju: Evropsko sodišče). 37. člen Ustave (smiselno podobno tudi drugi odstavek 8. člena Evropske konvencije o človekovih pravicah) tako določa pogoje, pod katerimi se lahko poseže tudi v posameznikovo komunikacijsko zasebnost: a) poseg je mogoč samo na podlagi zakona; b) poseg mora odobriti sodišče; c) poseg je dopusten, če je to nujno za uvedbo ali potek kazenskega postopka ali za varnost države.
5. Kar pa je po mnenju prosilca še bolj pomembno, je kriterij predvidljivosti, ki ga je prav tako utemeljilo Evropsko sodišče. Po sodni praksi tega sodišča kot tudi po slovenski Ustavi je temeljni element vsakega pravnega urejanja njegova določljivost. Ključen pogoj ocenjevanja določljivosti pa je tudi predvidljivost. Po mnenju Evropskega sodišča (*Silver v United Kingdom (1983) 5 EHRR 347*) mora biti posameznik v položaju, ko lahko vedno oceni, katero njegovo ravnanje bi ga izpostavilo nevarnosti nadzora in pod kakšnimi pogoji bi se ta nadzor izvajal. Iz tega izhaja, da organ ne more prikriti, kakšne ukrepe uporablja – čeprav tudi to dejstvo samo po sebi v širšem pomenu seveda škodi možnosti katerekoli državne službe, da deluje tajno. Če torej vrste ukrepov in določni pogoji za njihovo uporabo ne morejo biti skrivnost in so javno dostopni, je logičen nadaljnji korak, da nikakor ne more biti tajna tudi sama informacija o pretekli uporabi ali ne-uporabi določenega ukrepa. V nasprotnem primeru ostanemo zgolj na pol poti – »vemo«, kaj organ lahko počne, ne moremo po izvedeti – niti abstraktno – v kakšnem obsegu to (ne) počne, kako učinkovit je pri tem, kakšen je dejanski obseg nadzora. V luči omenjenega toliko bolj preseneča argument, ki ga je v svoji odločbi zapisalo Vrhovno sodišče, da »med izjeme po prvem odstavku 6. člena ZDIJZ spada tudi sama informacija o obstoju oziroma neobstoju določenega podatka, kakor seveda tudi informacija o številu tovrstnih podatkov«. S tem se predvidljivost zakonske regulative, ki je po sami naravi neločljivo povezana z njenim izvajanjem, skrči na nič.
6. Naslednji element, ki je pomemben, je nadzor nad uporabo ukrepov tajnega pridobivanja podatkov, zaradi katerih je razkritje preteklega statističnega pregleda pomembno. Tudi iz dokumentov Sveta Evrope in Beneške komisije nedvoumno izhaja, da morajo biti obveščevalno-varnostne službe v vsaki demokratični državi predmet doslednega zunanjega nadzora. V Sloveniji je ta nadzor še vedno pomanjkljiv. Drži, da enega od tajnih oblik pridobivanja podatkov dovoljuje sodišče (prestrezanje in nadzor telekomunikacij po 24. členu ZSOVA), vendar je ta nadzor izrazito omejen, saj sodišče (in še to zgolj en sodnik – predsednik Okrožnega sodišča v Ljubljani) zgolj dovoli poseg na podlagi informacij, ki mu jih posreduje organ, naknadnega nadzora s strani sodišča pa v nobenem primeru več ni. Nadalje, pridobljene

podatke v celoti hrani organ. Nadalje, ZSOVA izrecno prepoveduje naknadno seznanjanje oseb, ki so bile predmet nadzora (17. člen ZSOVA). Poleg tega Republika Slovenija ne pozna vrste zunanje nadzora v obliki t.i. »Secret Surveillance Panel«, kot obstajajo v nekaterih zahodnih državah (npr. Francija, Velika Britanija, ZDA, Nizozemska, Nemčija, ipd.) in katere sestavljajo npr. vrhovni sodniki, tožilci, osebe javnega zaupanja in imajo pravico do vpogleda in nadzora konkretnega izvajanja ukrepov, s katerimi se posega v posameznikovo zasebnost. Dejansko v Republiki Sloveniji določen nadzor nad delom teh služb izvaja zgolj parlamentarna Komisija za nadzor nad delom obveščevalno-varnostnih služb, ki med drugim dobiva tudi podatke, ki jih je v zahtevi navedel prosilec. Vendar gre pri tem za obliko zunanje političnega nadzora, za katerega v teoriji ni sporno, da je potreben in nujen, vendar sam po sebi še ni zadosten.

7. V luči vseh zgoraj naštetih argumentov – ki potrjujejo dejstvo, da je organ, razen zakonske regulative ukrepov, dejansko povsem avtonomen pri njihovem izvajanju – prosilec zaključuje, da je razkritje zahtevanih statističnih podatkov nujno za dodaten nadzor nad delom obveščevalno-varnostnih služb. Celo več, razkritje je nujno za to, da se v Sloveniji odpre legitimna širša razprava, v kakšni meri obveščevalno-varnostne službe svoja pooblastila uporabljajo in koliko so pri tem učinkovite. V času bistveno spremenjenih varnostnih razmer v svetu, ko se pooblastila državnih represivnih in varnostnih organov širijo, je tovrstna zahteva po prosilčevem mnenju vsekakor legitimna in tudi s primerjalno-pravnega vidika ni sporna.
8. Prosilcu je nerazumljiv tudi argument organa, da bi »s tem razkrili širino oziroma obseg z zakonom določenih posegov agencije, ... [oziroma] razkrili obseg nadzora po posamezni vrsti nadzorovanega ukrepa, s čemer bi posamezniki ali skupine, ki se ukvarjajo z nedovoljeno dejavnostjo, ki ogroža nacionalno varnost, pridobili informacijo in s tem možnost, da se izognejo uporabi, npr. načina komunikacije, ki je statistično bolj nadzorovana, oziroma po drugi strani uporabijo tisti način, pri katerem je po statističnih podatkih nadzor manjkrat uporabljen«. Prosilec je namreč zahteval ravno to – razkritje obsega z zakonom določenih posegov v temeljne človekove pravice. V luči v prejšnjih točkah izpostavljenih argumentov namreč prosilec meni, da ima javnost pravico do teh podatkov.
9. Ti podatki po prosilčevem mnenju v ničemer ne posegajo v operativno delo organa oziroma interes do razkritja teh podatkov po načelu sorazmernosti pretehta nad morebitnimi abstraktnimi negativnimi posledicami za operativno delo organa.
10. Povsem nerazumljivo pa se prosilcu zdi razlogovanje organa, po katerem bi razkritje podatkov morebitnim nadzorovancem omogočilo izogniti se nadzoru in prilagoditi svojo »nedovoljeno dejavnost«. Kako? Vrste ukrepov, ki jih ima organ na razpolago, so javne in zakonsko določene (prosilec predvideva, da organ ne uporablja drugih ukrepov). Ne samo pravica, temveč dolžnost organa je, da jih v interesu nacionalne varnosti uporabi proti določeni osebi, ko so zato izpolnjeni strogi zakonski kriteriji. Preprosto povedano: če organ ne uporabi prav vseh svojih pooblastil, ko bi moral in ko bi smel, ne opravlja svojega dela. Po drugi strani pa sme ta pooblastila uporabiti zgolj in samo v skladu z zakonom.

Prosilce predlaga, da se v luči zgornjih navedb organu v skladu z ZDIJZ naloži razkritje informacij, kot izhajajo iz prvotnih zahtev.

Pritožba ni utemeljena.

Informacija javnega značaja je po določilu 4. člena ZDIJZ informacija, ki izvira iz delovnega področja organa, nahaja pa se v obliki dokumenta, zadeve, dosjeja, registra, evidence ali dokumentarnega gradiva (v nadaljevanju: dokument), ki ga je organ izdelal sam, v sodelovanju z drugim organom ali pridobil od drugih oseb. Organ mora informacijo javnega značaja izdelati ali pridobiti pri svojem delu in v postopkih, za katere je pristojen v skladu s splošnimi predpisi. Če je prvi pogoj izpolnjen, se lahko informacija javnega značaja nanaša na kakršnokoli vsebino na vseh področjih delovanja zavezanega

subjekta ter je lahko povezana z njegovo politiko, aktivnostjo in odločitvami, ki spadajo v delokrog oziroma sfero odgovornosti posameznega organa. Pojem delovno področje po ZDIJZ se namreč razteza na vsak podatek, ki je nastal v zvezi z izvajanjem javnopравnih nalog oziroma v zvezi z dejavnostjo organa (prim. doktorska disertacija mag. Urške Prepeluh, Pravica dostopa do informacij javnega značaja, Ljubljana, september 2004, str. 149).

Po načelu prostega dostopa iz 5. člena ZDIJZ, so informacije javnega značaja prosto dostopne prosilcem, ki imajo na svojo zahtevo pravico pridobiti od organa informacijo javnega značaja na vpogled, ali pridobiti njen prepis, fotokopijo ali elektronski zapis. Navedeno načelo pa obenem pomeni tudi, da so vsakomur dostopne vse informacije javnega značaja vseh zavezancev.

Pooblaščenec je v obravnavanem primeru moral ugotoviti, ali gre pri zahtevanih informacijah za informacije javnega značaja v smislu ZDIJZ. Kot izhaja iz 4. čl. ZDIJZ, organu ni potrebno ustvariti, pridobiti ali vzpostaviti dokumenta, ki ga v času zahteve nima; prav tako ni potrebno, da bi dokument pridobil ponovno, ga obnovil ali na kakršni koli način nadomestil, če je v preteklosti z njim razpolagal. V skladu z opisano definicijo informacije javnega značaja je bilo potrebno v pritožbenem postopku najprej razjasniti vprašanje, ali je izpolnjeno prvo merilo in sicer, ali zahtevani dokumenti sploh obstajajo.

Z namenom razjasnitve dejanskega stanja in ugotovitve narave zahtevanih dokumentov, je Pooblaščenec dne 30.5.2005 v prisotnosti predsednika Okrožnega sodišča v Ljubljani, Aleša Zalarja in uradne osebe organa ter drugih oseb pri organu opravil *in camera* ogled na podlagi 199. člena ZUP. *In camera* ogled brez prisotnosti javnosti in strank, po teoretičnih izvajanjih pomeni izpeljavo odločanja *de novo*. To pomeni, da Pooblaščenec kot pritožbeni organ sam oceni in presodi dejstva, ki se nanašajo na možne škodljive posledice, ki bi nastale ob razkritju zahtevanih podatkov. Pooblaščenec mora namreč kot pritožbeni organ imeti polna pooblastila za preiskovanje vseh pritožb, kot tudi to, da od prvostopenjskega organa zahteva vse informacije oziroma vse relevantne dokumente na vpogled. Takšno delovanje pa Pooblaščenec nalaga tudi spoštovanje načela materialne resnice (8. člen ZUP), ki določa, da je treba v postopku ugotoviti resnično dejansko stanje in v ta namen ugotoviti vsa dejstva, ki so pomembna za zakonito in pravilno odločbo.

Ob tem je potrebno pojasniti, da je bil ogled pri Okrožnem sodišču v Ljubljani opravljen zato, ker se zahtevani statistični podatki nanašajo na pristojnosti predsednika Okrožnega sodišča v Ljubljani v zvezi z izvajanjem ZSOVA. V določbi 24. čl. in 24a. čl. ZSOVA so te pristojnosti opredeljene bolj podrobno:

- kontrolo pisem in drugih pošilk ter nadzorovanje in snemanje telekomunikacij v Republiki Sloveniji dovoli na predlog direktorja SOVA s pisno odredbo za vsak primer posebej predsednik okrožnega sodišča, na čigar območju je sedež agencije (sedež SOVA se nahaja v ljubljanskem sodnem okrožju, op. Pooblaščenca), če so izpolnjeni vsi drugi, dodatni pogoji;
- nadzorovanje telekomunikacij v Republiki Sloveniji z izpisom telekomunikacijskega prometa dovoli na predlog direktorja SOVA s pisno odredbo za vsak primer posebej predsednik Okrožnega sodišča v Ljubljani, če so izpolnjeni vsi drugi, dodatni pogoji
- podatki, pridobljeni z uporabo posebne oblike pridobivanja podatkov iz prve alineje, ki niso uporabni oziroma se ne nanašajo na razloge, zaradi katerih je bila odrejena posebna oblika pridobivanja podatkov, se po vpogledu predsednika Okrožnega sodišča v Ljubljani, nemudoma uničijo; ostali podatki se po vpogledu predsednika v razvidu SOVA hranijo do zaključitve zadeve.

Po opravljenem ogledu je Pooblaščenec ugotovil, da v zahtevi prosilca navedena dokumentacija sploh ne obstaja. Že kot odgovor na vabilo na narok je namreč Pooblaščenec prejel pisni odgovor

podpredsednika Okrožnega sodišča v Ljubljani Marjana Pogačnika Su Z 1/2005 z dne 27.5.2005, poslan po faksu, da organ ne razpolaga s podatki, glede katerih je bil ogled razpisan. Ob ogledu pa je predsednik Okrožnega sodišča v Ljubljani povedal, da z zahtevanimi statističnimi podatki ne razpolagajo ter da takšne statistike ne izdelujejo niti za lastne potrebe. Te statistike tudi niso dolžni izdelovati, ker za to ne obstaja nobena pravna podlaga. Uradna oseba za posredovanje informacij javnega značaja pri organu pa je povedala, da se izpodbijana odločba sklicuje na izjemo iz 1. tč. 6. čl. ZDIJZ zato, ker je bila pisana v smislu, če bi takšen dokument bil ustvarjen. Če bi namreč bil ustvarjen, bi bila podana prav ta izjema. Vpisniki v teh zadevah so vodeni ročno, tako da v ta namen niso ustvarjene računalniške baze.

Na tej podlagi Pooblaščenec ocenjuje, da ni izpolnjen prvi pogoj iz 4. člena ZDIJZ, po katerem je informacija javnega značaja le tista informacija, s katero organ že razpolaga. To pomeni, da ni izpolnjen pogoj, v teoriji poznan kot »kriterij materializirane oblike.« Ker z zahtevanimi dokumenti organ ne razpolaga, zavezanci v skladu z ZDIJZ pa so dolžni omogočiti dostop samo do že obstoječih informacij ter niso dolžni ustvariti novega dokumenta, zbirati informacij, opravljati raziskav ali analizirati podatkov, da bi zadostili zahtevi prosilca, razen v primerih, ko se informacije nahajajo v računalniških bazah, Pooblaščenec zaključuje, da pritožbi prosilca ni mogoče ugoditi.

Ker je Pooblaščenec ugotovil, da niso izpolnjeni pogoji iz 4. čl. ZDIJZ, tako da zahtevane informacije ne obstajajo, je izrek izpodbijane odločbe sicer zakonit, vendar obrazložen z napačnimi razlogi, saj se obrazložitev izpodbijane odločbe sklicuje na izjemo iz 1. tč. 6. čl. ZDIJZ. Zaradi tega je Pooblaščenec v obrazložitvi te odločbe navedel pravilne razloge ter zavrnil prosilčevo pritožbo na podlagi 3. odstavka 248. člena ZUP.

POUK O PRAVNEM SREDSTVU:

Zoper to odločbo ni dovoljena pritožba, temveč je dopustno sprožiti upravni spor. Upravni spor se sproži s tožbo, ki se vložijo v 30 dneh od vročitve odločbe na Upravno sodišče. Tožba se lahko pošlje po pošti, vložijo pisno ali ustno na zapisnik pri sodišču. Tožba z morebitnimi prilogami se vložijo v najmanj treh izvodih. Tožbi je treba priložiti tudi to odločbo v izvorniku ali prepisu.

Pooblaščenec za dostop do informacij javnega značaja:
Nataša Pirc Musar, univ. dipl. prav.,

Vročiti:

- Gospod Matej Kovačič, [redacted] – osebna vročitev
- Okrožnemu sodišču v Ljubljani, Urad predsednika, Tavčarjeva 9, Ljubljana – osebna vročitev
- Uradni osebi za posredovanje IJZ za slovenska sodišča, Gregorju Strojnu pri Vrhovnem sodišču RS, Tavčarjeva 9, Ljubljana – osebna vročitev
- Arhiv, tu